

Hồn Ma Trong Biệt Thự

Tân, một người bạn học cũ của Khôi, mời Khôi tới toà biệt thự tráng lệ của Tân tại Đà Lạt nghỉ ngơi trong dịp cuối tuần. Tại đây, Khôi gặp một số bè bạn của Tân và hình như có một cái gì rất bất thường đang xảy ra trong ngôi biệt thự khi mọi người thảo luận về hồn ma của một nữ tu.

Trong bữa ăn chiều, Khôi thấy mọi người đặc biệt theo dõi chàng và nói về chàng, hình như cho rằng chàng là đối tượng của một cái gì bí mật.

Và những gì xảy ra sau đó theo lời kể lại của Khôi....

... Tới mười một giờ thì tất cả khách khứa của Tân đều về phòng hết, chỉ còn lại hai vợ chồng Tân và tôi ngồi trong phòng khách. Vợ Tân nói chuyện về mấy người hàng xóm trước khi che miệng ngáp dài và xin phép về phòng trước. Rõ rệt nàng cảm thấy hài lòng khi rời khỏi phòng khách.

Không hiểu tại sao tôi có ý nghĩ rằng hình như mọi việc tại đây không được bình thường và chợt cảm thấy hồi hận khi đã bỏ bao nhiêu công việc tại Sài Gòn, lên đây theo lời mời của vợ chồng Tân để không làm gì hết!

Vợ Tân đi rồi, Tân không nói nhiều lắm mà dường như chỉ cố tìm cách nói về việc căn biệt thự của anh bị ma ám. Bất mạch được việc này, tôi hỏi ngay:

- Có phải ông muốn nói rằng căn biệt thự của ông có ma phải không?

Vừa dứt lời, tôi nhận thấy ngay một nét kinh hoàng thoáng hiện trên mặt người bạn cũ. Tôi bèn bảo Tân:

- Thôi được! Ông không muốn nói thì thôi, tôi đi ngủ để sáng mai còn dậy sớm.

Không nói một lời, Tân đứng dậy bước lên lầu. Tôi đi theo anh.

Đi hết dãy hành lang tới trước cửa phòng ngủ của tôi, Tân dừng lại, hỏi tôi bằng một giọng run run:

- Nếu gặp ma ông có dám nói chuyện với nó như ông từng tuyên bố trong bữa ăn chiều hay không?

Trong bữa ăn chiều, khi thảo luận về hồn ma của một nữ tu, một người bạn của Tân hỏi tôi:

- Nghe Tân nói rằng ông là người cứng bóng vía, không tin những chuyện ma quỷ. Nhưng... nếu gặp ma, ông có dám nói chuyện với nó hay không?

Tôi mỉm cười từ tốn đáp lời người bạn mới:

- Nếu đã không có ma thì ma ở đâu cho tôi gặp! Còn chuyện gặp gỡ chuyện trò thì tôi sẵn sàng trò chuyện với bất cứ ai.

Bây giờ nghe câu hỏi của Tân, tôi không trả lời. Tân đứng im khoảng một phút trước khi chúc tôi "bonne nuit" rồi quay đi. Khi tới cửa phòng ngủ của anh, Tân quay lại nhìn tôi:

- Nếu cần gì, ông cứ gọi tôi.

Rồi Tân đóng cửa.

Tôi bước vào phòng, thay đồ ngủ, bật ngọn đèn nhỏ ở đầu giường, đọc một hai tờ báo. Chưa đầy nửa tiếng mắt tôi đã dúi lại, tôi tắt đèn và ngủ ngay lập tức.

Khoảng nửa đêm tôi thức giấc. Bên ngoài trời lặng gió. Bên trong căn biệt thự nguy nga của Tân cũng im lìm.

Đột nhiên một tiếng cú gào lên khiến tôi rợn tóc gáy. Tôi không ngủ được nữa và quyết định đọc báo cho tới khi gục.

Tôi mò tìm quả nắm ở đầu giường và nhấn nút. Ánh sáng đột ngột tỏa ra khiến tôi chói mắt. Tôi cầm tờ báo lên toan đọc, nhưng không hiểu tại sao tôi lại liếc nhìn xuống phía chân giường.

Tôi không thể nào tả lại được cho bạn nghe những gì xảy ra cũng như không thể diễn tả được những gì tôi cảm thấy lúc đó. Tôi chỉ nhớ rằng tim tôi như ngưng đập, cổ tôi khô cứng, và bị thúc đẩy bởi sự kinh hoàng, tôi ngồi bật dậy, co rút ở đầu giường.

Có lẽ hành động bất chợt đó khiến tim tôi đập lại và mồ hôi của tôi vã ra như tắm. Tôi không phải là người tin tưởng ở bất kỳ tôn giáo nào và tôi không bao giờ tin là có ma. Nhưng tôi còn nhớ rõ trong giây phút đó, định kiến của tôi hầu như thay đổi hoàn toàn, vì ở phía chân giường, một hình người quần những mảnh vải liệm tả tơi trắng xóa từ đầu đến chân đang đứng nhìn chòng chọc vào mặt tôi. Cái đầu, chỉ còn cái sọ với hai lỗ mắt đen ngòm, sâu hoắm, đang nhìn thẳng vào mặt tôi. Ngoại trừ hai bàn tay xương xẩu đang chòn vòn, có vẻ như muốn chụp lấy tôi, cái sọ người và toàn thân hồn ma hoàn toàn bất động.

Tôi nhìn thẳng vào đôi mắt của cái sọ người và đôi mắt sâu hoắm cũng trừng trừng nhìn tôi, hai hàm răng trắng nhon nhe ra mà tôi không biết là cười hay dọa.

Tôi vẫn cầm quả nắm trong tay. Ý tưởng tắt đèn vụt đến nhưng tôi không dám, sợ trong bóng tối hồn ma nhào tới vuốt nhẹ vào mặt tôi một cái thì chắc là tôi chết ngay tại chỗ quá. Quá căng thẳng tôi nhắm mắt lại, nhưng lại vội vã mở ra ngay.

Hồn ma vẫn ở đó. Tim tôi như muốn nhảy ra khỏi lồng ngực và mồ hôi khiến tôi run lên vì lạnh. Đầu óc tôi hoàn toàn tê liệt trong hai mươi giây hoặc hai mươi phút, tôi không biết.

Đột nhiên tôi nhớ tới cảnh các bạn bè của Tân nói về chuyện hồn ma người nữ tu và những đôi mắt nhìn tôi xoai mói. Tôi cũng nhớ câu nói của Tân "nếu gặp ma ông có dám nói chuyện với nó như ông từng tuyên bố trong bữa ăn

chiều hay không?”. Đầu óc tôi chợt loé lên một tia sáng: “Tụi nó dám dàn cảnh phá mình lắm à!”. Chỉ nghĩ tới đó, mặt tôi chợt nóng bừng, tim tôi đập huỳnh huých, không phải vì sợ mà vì giận. Hừ! Nếu tụi nó muốn chọc phá tôi, tôi phải cho bọn chúng một bài học mới được!”.

Vừa nghĩ xong, tôi lao vút về phía chân giường, thẳng tay đập thật mạnh vào “hồn ma”. Cú đập của tôi khiến bộ xương bật ngửa ra đất và tay tôi, không hiểu đâm trúng vào chỗ nào, máu chảy đầm đìa.

Chỗ tay bị cắt khiến tôi giận điên lên, phóng xuống giường, đứng nhìn bộ xương nằm bất động trên mặt đất. Rõ rệt đây là một trò bịp, có thể đã được dàn cảnh và “trình diễn” nhiều lần để Tân và lũ bạn có dịp giải trí hoặc đánh cá với nhau về phản ứng của các “nạn nhân” khi đối diện với hồn ma do chúng dựng lên.

Con giận khiến tôi không còn suy nghĩ gì hơn được nữa, Tôi cúi xuống chụp lấy tấm vải liệm giựt mạnh rồi xé tan xé nát khiến bụi bay mù mịt. Rồi tôi gỡ cái sọ lên giộng mạnh xuống sàn nhà trước khi giựt cái sọ bị nứt nẻ ra khỏi bộ xương, đập mạnh xuống đất mấy cái nữa khiến cái sọ bể thành nhiều mảnh. Chưa đã giận, tôi lượm hai cái xương cánh tay lên phang mạnh vào thành giường khiến chúng gãy đôi. Liệng mấy khúc xương vụn vào một góc nhà, tôi tiếp tục thanh toán hai cái xương ống quyển. Những cái xương sườn bị tôi lượm từng cái lên, kéo ngấn bàn ra đút vào một nửa, khép ngấn bàn lại và... rắc rắc... Càng “làm việc” tôi càng hăng say và chẳng bao lâu cuộc “tàn phá” của tôi đã hoàn tất. Bây giờ trong phòng ngổn ngang những mảnh xương vụn, những khúc xương gãy và một mản bụi mịt mù.

Lượm một mảnh xương sọ nằm sát chân lên, mảnh xương má bên trái, tôi xô cửa bước ra, huỳnh huých tiến thẳng tới phòng ngủ của Tân. Tôi còn nhớ rõ như mới ngày hôm qua những giọt mồ hôi của tôi thi nhau rơi lã chã trên mặt hành lang.

Tới trước cửa phòng Tân tôi ngưng lại, gờ chân đá thật mạnh khiến cánh cửa bật tung ra.

Đèn trong phòng vẫn bật sáng tự lúc nào và tôi thấy Tân đang ngồi trên giường co rúm cả người lại, có lẽ vì kinh hoàng. Thấy tôi cầm miếng xương bước vào với vẻ giận dữ, mặt mày Tân tái ngắt, người anh run lẩy bẩy.

Tôi bắt đầu lên tiếng. Tôi không nhớ lúc đó tôi nói những gì mà chỉ biết đại khái là những lời giận dữ, si và Tân vì cái trò ma quái rẻ tiền của anh, vì việc dàn cảnh để biến tôi thành một trò hề. Tôi không biết tôi đã nói trong bao lâu mà chỉ nhớ rằng lúc đó tôi chợt cảm thấy phục tài hùng biện của chính mình.

Với bàn tay máu còn đang nhỏ giọt, với mái tóc đầm mồ hôi phủ xuống khuôn mặt giận dữ đến cực độ, lúc đó coi tôi chắc không giống ai. Trong khi đó, Tân thu mình ở đầu giường, có lẽ giống như tôi khi vừa nhìn thấy “hồn ma”. Anh ngồi run rẩy không nói được một lời tuy một hai lần tôi thấy anh liếm môi như toan lên tiếng. Hình như Tân đang bận suy nghĩ cái gì vì hai tay anh đưa lên đưa xuống, đôi môi anh thỉnh thoảng lại mấp máy nhưng không một âm thanh nào thoát ra.

Đột nhiên có tiếng chân chạy huỳnh huých bên ngoài hành lang, rồi vợ Tân lao vào, mặt mày tái ngắt, run lẩy bẩy:

- Có chuyện gì đó? Trời ơi! Chắc nó lại hiện lên nữa phải không?

Thấy Tân đang ngồi co rúm, run rẩy trên đầu giường, nàng chạy tới ngồi sát bên chồng và cả hai cùng nhìn tôi chờ đợi.

Tôi cho nàng biết những gì xảy ra trong phòng ngủ của tôi. Tôi nói rằng tôi đã làm hỏng việc dàn cảnh trò ma quái láo lếu của họ để biến tôi thành trò cười...

Trong khi tôi nói, Tân có vẻ ngơ ngác, làm như không hiểu tôi đang nói gì. Thấy thế, tôi bèn gằn giọng:

- Tôi đã đập nát món đồ chơi quái gở của ông bà thành hàng trăm mảnh rồi! Về Sài Gòn tôi sẽ cho tất cả bạn bè hay cái trò chơi hèn hạ này.

Rồi tôi ném miếng xương trên tay xuống sát cái chân giường gần chỗ hai vợ chồng Tân đang ngồi:

- Đó, hãy giữ lại món quà kỷ niệm trò chơi đốn mạt của ông bà đi!

Tân nhìn thấy mảnh xương, và trong một thoáng, anh khiến tôi sợ hãi. Anh la hét thất thanh như con heo bị thọc huyết. Anh la hét, la hét tới độ vợ anh, có lẽ vừa sợ hãi vừa kinh ngạc như tôi, ôm lấy anh vỗ về như vỗ về một đứa trẻ.

Rồi Tân xô vợ ra, bước xuống đất, vừa la hét vừa ngồi thụp xuống, run rẩy lượm mảnh xương dính đầy máu lên.

Khi anh đứng lên, tình hình chợt biến đổi, mờ đầu cho sự hãi hùng thực sự đêm hôm đó.

Cầm mảnh xương trong tay, Tân đột nhiên nín bặt, có vẻ như đang lắng nghe một cái gì. Rồi anh lẩm bẩm “tới giờ rồi, tới giờ rồi...” trước khi té xuống, đập đầu vào cạnh giường chảy máu. Mảnh xương trong tay anh văng vào một góc phòng.

Không suy nghĩ, tôi bước tới nâng Tân dậy. Mặt mũi anh bơ phờ, hốc hác và đầy máu. Tuy nhiên anh vẫn lẩm bẩm: “Nghe kia... nghe kia...”. Vợ Tân và tôi nhìn nhau và lắng tai nghe.

Khoảng mười giây sau, tôi nghĩ rằng tôi nghe thấy một cái gì. Tôi không chắc lắm nhưng tôi không thể làm được. Hình như có tiếng chân di chuyển thật êm, thật nhẹ ngoài hành lang. Rồi những bước chân nghe rõ hơn trên sàn gỗ, đang tiến về phía chúng tôi.

Tân bước tới chỗ vợ đang ngồi run rẩy trên giường mặt mày tái ngắt, kéo mặt vợ úp vào vai anh. Rồi Tân tắt đèn, kéo vợ xuống và cả hai nằm úp mặt lên một cái gối trên giường như cố tránh né hoặc không muốn nhìn thấy một cái gì.

Bây giờ chỉ còn lại mình tôi đối diện với cánh cửa mở toang và tiếng chân mỗi lúc một gần. Tôi đưa tay vỗ vai vợ Tân để tìm đồng minh nhưng người đàn bà không phản ứng. Sự sợ hãi, sự hèn nhát của họ có lẽ đã kéo tôi về phe với họ. Hai chân tôi tự nhiên khụy xuống và tôi thấy mình cũng úp mặt xuống giường.

Cả ba chúng tôi nằm yên hầu như nín thở, lắng nghe.

Bây giờ tiếng chân đã dừng lại ngay trước cửa phòng. Tôi cố gắng ngước đầu lên nhưng thần kinh tôi hình như tê liệt khiến tôi không còn điều khiển nổi một phần thân thể của mình nữa!

Rồi chúng tôi nghe như có tiếng áo quần xào xạc, tiếng thờ xì xì và biết rõ “nó” đã bước vào phòng. Tôi cố gắng ngóc đầu lên nhưng hình như bị một sức mạnh vô hình đè xuống. Tôi thăm sủ và sự hèn nhát của mình trong khi tai vẫn lắng nghe tiếng “nó” di chuyển trong phòng. Rồi những bước chân dừng lại ở góc phòng nơi có mảnh xương sọ mà Tân vừa đánh rơi.

Rồi tôi nghe thấy tiếng bước chân hòa lẫn những tiếng loạt xoạt tiến về phía cửa phòng, bước ra ngoài và từ từ đi xa.

Trong một phút sự can đảm đột nhiên trở lại, tôi đứng bật dậy lao mình ra cửa nhìn theo về cuối hành lang, nơi tôi nghĩ rằng tôi nhìn thấy một cái gì mờ nhạt mỗi lúc một xa. Rồi chỉ một giây sau, tất cả hoàn toàn trống vắng!

Tôi thần thờ quay vào phòng nói với Tân:

- Ông bật đèn lên đi.

Ánh đèn vừa bật sáng, tôi nhận thấy ngay mảnh xương ở góc phòng đã biến mất và vợ Tân đang bất tỉnh. Tân hoàn toàn như kẻ mất hồn và phải mất tới gần mười phút tôi mới khiến vợ Tân tỉnh lại.

Trong khi Tân lâm bầm, mà tôi không hiểu anh muốn nói gì hoặc đang cầu nguyện, tôi chỉ nghe được một câu đáng nhớ khi Tân nói với tôi bằng giọng của kẻ mơ ngủ “Ông không nói chuyện với cô ta phải không?”.

Sau đó, ba chúng tôi ngồi bên nhau trên giường cho tới sáng. Thực ra vợ Tân đã ngủ gục sau một hai tiếng đồng hồ. Trong giấc ngủ này chắc chắn nàng chỉ nằm mơ toàn ác mộng nên thỉnh thoảng lại run rẩy, giãy giụa và la ú ớ khiến tôi phải đánh thức nàng dậy mấy lần. Tân thì hoàn toàn không nhờ cậy được gì khi anh ngồi yên lặng như một pho tượng không hồn, tuy có đôi ba lần anh nói với anh những gì tôi không nghe rõ.

Trong đời tôi, chưa bao giờ đêm dài đến thế! Thành thực mà nói, cứ mỗi phút trôi qua tôi lại cảm thấy thêm khổ sở nhưng không dám làm gì khác hơn là tiếp tục ngồi bó gối trên giường.

Hai biến cố khủng khiếp trong cùng một đêm - hồn ma ngồi dưới chân giường và những tiếng chân vô hình tiến vào phòng lượm mảnh xương rơi - khiến quan điểm vô thần của tôi hầu như hoàn toàn sụp đổ.

Trong khi ngồi co rúm trên giường, tôi không biết làm gì khác hơn là lấy khăn tay quấn chặt chỗ máu chảy.

Những tiếng gà gáy đầu tiên vọng lại từ phía xa xa chẳng khác gì những liều thuốc hồi sinh đối với chúng tôi. Và khi những tiếng chim ríu rít trên cành hòa lẫn với giữa những vạt sáng đầu tiên trong ngày, chúng tôi biết ngay sẽ phải làm gì.

Tuy nhiên cả ba chúng tôi vẫn ngồi bất động cho tới khi bác quản gia già bước vào. Tân lên tiếng với giọng khàn khàn mệt mỏi:

- Bác Tư, nói bà bếp chuẩn bị điểm tâm. Sáng nay tôi muốn ăn ở nhà.

Bác Tư là quản gia trung thành của vợ chồng Tân và chắc chắn bác sẽ không hờ môi với bất cứ ai về cảnh tượng lạ lùng mà bác nhìn thấy.

Bác Tư đi rồi nhưng sự xuất hiện của bác khiến chúng tôi sực tỉnh. Tôi nói với Tân là tôi phải về phòng.

Tuy nói như vậy nhưng thực ra tôi chỉ muốn bước ra phòng khách ngồi chờ tới khi trời sáng hẳn chứ không đủ can đảm trở về phòng ngủ dù rất muốn biết bộ xương bị tôi đập nát có còn ở đó hay không, vì tôi mừng tượng một sự liên hệ nào đó giữa bộ xương bị tôi đập nát và những bước chân vô hình trong phòng ngủ của Tân.

Tưởng tôi nói thật, Tân có vẻ ngại ngùng nhưng cũng bước xuống giường, nói là anh sẽ đi với tôi. Vợ Tân đồng ý ở lại trong phòng sau khi yêu cầu Tân kéo hết màn cửa ra và đóng cửa ra vào.

Khi tôi và Tân bước ra khỏi phòng thì trời đã sáng hẳn khiến chúng tôi thêm hăng hái.

Tới trước cửa phòng ngủ của tôi, hai đứa chúng tôi hơi ngần ngại trước khi bước vào. Trong phòng vẫn hơi mờ mờ vì màn cửa sổ được buông xuống vào buổi tối trước khi tôi đi ngủ.

Không ai bảo ai, tôi và Tân chia nhau bước tới hai cánh cửa sổ, kéo màn cửa lên.

Ánh sáng dịu dàng của buổi ban mai rọi sáng căn phòng. Tôi nhìn quanh phòng nhưng không thấy một mảnh xương nào hết! Căn phòng vẫn ngăn nắp như khi tôi lên giường vào tối hôm trước, ngoại trừ cái mền nằm bừa bãi.

Một điều khác nữa là chúng tôi thấy rất rõ những vết máu nhiều đây phía chân giường, nơi tôi tung cú đâm vào hồn ma. Máu cũng dính đầy những ngăn kéo, nơi tôi bẻ gãy những khúc xương, và trên mặt thảm, nơi tôi xé nát tấm vải liệm ra thành từng mảnh vụn và cũng là nơi tôi hăng say làm công việc tàn phá bộ xương!

Tôi quay nhìn Tân và thấy mặt anh lộ vẻ hãi hùng: Trên tay Tân là một mảnh vải trắng nhỏ tã tơi trông như một mảnh vải liệm bị xé nát.